

ประสบการณ์ดอกมะม่วงโรยครั้งที่ 2

โดย ยายมา

ขณะที่ยายมากำลังเดินอยู่บริเวณสนามบาสเกตบอล กลิ่นดอกมะม่วงยังคงหลงเหลืออยู่บ้าง เพราะมันเริ่มจะเป็นเมื่อด่างแล้ว ยายมาหวนกลับไปคิดถึงทบทวน ถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครั้งก่อน ช่วงหลายปีที่ผ่านมา ได้พบกับหลายสิ่งหลายอย่างที่กระตุ้นใจให้ได้คิด เออหนอ... คนเรานี้มันก็เหมือนมะม่วงนี่แหละ คือ เราต้องยอมทิ้งดอกเพื่อให้เกิดผล

ดอกนี้อาจจะเป็นความสำเร็จ ตำแหน่งหน้าที่ อำนาจ ชื่อเสียง เกียรติยศ ผลก็คือคนรุ่นหลังที่จะตามมา ถ้าคนรุ่นเก่าไม่ยอมทิ้ง คือ ไม่ยอมให้คนรุ่นใหม่ขึ้นมาทำแทนเพราะรู้สึกเสียดาย หวงแหนกลัวถูกทอดทิ้ง ถูกดูถูก เกรงว่าตนจะไม่มีคุณค่าในสายตาผู้ใด ฯลฯ ก็นับวันเราก็จะแก่ตายไป คนรุ่นใหม่ไม่อาจจะมา มีประสบการณ์ตรงนี้เพื่อฝึกฝนตน เพื่อพัฒนาให้เกิดความชำนาญและศักยภาพในการทำหน้าที่การงานได้

ยายมาคิดถึงบทเพลง หรือบทกวีอะไรสักอย่างในเรื่องสามก๊กที่เคยอ่านมา ท่อนหนึ่งเขาพูดในทำนองนี้ว่า “บางครั้งเขาเอาต้นถั่วมาเป็นเชื้อเพลิงสำหรับต้มถั่ว” มันทำให้เข้าใจว่าบางทีคนเราต้องเสียดสละแม้กระทั่งชีวิตและศักดิ์ศรีของตน เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น อย่างน้อยก่อนที่ต้นถั่วจะมอดไหม้ก็ได้ช่วยชีวิตหลายคนมิให้อัดตายเพราะได้กินถั่วต้ม

คนรุ่นหลังในวันนี้ก็ต้องเป็นคนรุ่นเก่าเข้าสักวัน คงไม่ลืมตัวว่าเราเป็นผลของดอกที่ยินยอมตายร่วงโรยสู่ดินของคนรุ่นเก่า และคงมีใจเสียดสละยอมตายสำหรับคนรุ่นหลังของเราเมื่อเวลามาถึง เพื่อผลคือคนรุ่นหลังของเราจะได้เกิด ตามอย่างที่เราได้พบเห็นมาแล้วจากคนรุ่นเก่าของเรา